

«Έπρεπε νὰ τὸν νομίσωσι στενοχωρημένον, σχεδὸν ἀπορὸν· μοὶ ἔδωκε πάντα ταῦτα διὰ τὸν υἱὸν τοῦ!... καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἀρχὴν!...

«Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπετέλεσε τὴν ὑφίστην ταύτην πράξιν, ὅταν ἐγὼ ἔλαβον τὸ φρικῶδες θάρρος νὰ τὴν παραδεχθῶ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνω, τί λέγω; νὰ τὴν ἀπαιτήσω, τότε σεῖς ὁ ἥρεμος, ὁ ἥπιος, ὡς λέγετε, ἔρχεσθε νὰ μᾶς εἰπῆτε:

«— Πρέπει ὁ ἔνοχος ν' ἀποκαλυφθῇ καὶ ὁ ἔνοχος εἶνε υἱός, χάριν τοῦ ὁποῦ διεπράξατε τὰ ἡθικὰ ταῦτα ἐγκλήματα!»

«Πολὺ ὠραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Αὐτὸς καὶ ἐγὼ, ἐν ταῖς δριμεύαις βασιάνοις, ὡς ὑφιστάμεθα, δοκιμάζομεν ἰσως τὰς μόνας χαράς, τὰς ὁποίας μᾶς ἐδόθη νὰ αἰσθανθώμεν ἐν τῇ ζωῇ μας...

«Καὶ θέλετε νὰ μᾶς τὰς ἀφαιρέσητε! Δοκιμάσατε! Παρὰ ν' ἀφήσω νὰ συλλάβωσι τὸν υἱόν μου, θὰ τὸν ἐφόνευσεν ἐγὼ διὰ τῆς ἰδίας μου χειρός, καὶ θὰ ἐφονεύομην κατόπιν αὐτοῦ! Ὑπάγετε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Βαριδᾶν ὅτι ὠθήσατε εἰς τὸν θάνατον τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον. Κάμετε λοιπὸν τοῦτο, σεῖς, ὅστις λέγετε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε!»

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Γ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν
Κλειοπάτρας Νικολαΐδου.

A. S. ΠΟΥΣΚΙΝ

Η ΒΟΛΗ

Διήγημα

[Τέλος]

Β'

Παρηλθὼν ἔτη τινὰ καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων τινῶν περιστάσεων ἠναγκάσθη νὰ κατοικήσῃ εἰς μικρὸν χωρίον τῆς ἐπαρχίας Ν**· Ἐνησχολημένος εἰν ἀγροτικὴν ἐργασίαν, δὲν ἔπαυον ἀναμνησκόμενος μετὰ τινος λύπης τὸν πρότερον θορυβῶδη καὶ ἀμέριμον βίον· τὸ δυσκολώτερον δι' ἐμὲ ἦτο νὰ συνειθίσω νὰ διέρχωμαι τὰς ἐαρινὰς καὶ χειμερινὰς νύκτας ἐν ἐντελῇ ἀπομονώσει.

Μέχρι μεσημβρίας κάπως ἀκόμη διηρχόμην τὰς ὥρας μου, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ δημογέροντος, περιερχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰς διαφόρους ἐργασίας· ἀλλ' ἅμα ὡς ἤρχιζε νὰ νυκτώνῃ, ὀλοτελῶς πλέον δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Εὐάριθμα βιβλία, εὐρεθέντα ὑπὸ τὰ ἔρμάρια, τὰ εἶχον πλέον ἀποστηθίσει.

Ὅλα ὅσα παραμύθια ἠδυνήθη νὰ ἐνθυμηθῇ ἡ ἐπιστάτις Κυρίλλοβνα μοὶ τὰ διηγήθη ἐπανειλημμένως· τὰ ἄσματα τῶν

γυναικῶν τοῦ χωρίου μοὶ ἔφερον ἀθυμίαν καὶ πληξίν. Ἦρχισα νὰ τσοῦζω κάποτε, ἀλλὰ τοῦτο μοὶ προὔξεναι κεφαλαλγίαν. Καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐφοβήθη νὰ μὴ κατανήσω μέθυσος ἀπὸ θλίψιν, δηλαδὴ ὁ θλιβερώτερος τῶν μεθύσων, παραδείγματα τῶν ὁποίων πολλὰ εἶχον ἴδει εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας.

Πλησιεστέρους γείτονας δὲν εἶχον ἄλλους, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν θλιβερῶν, ὧν ἡ συνδιάλεξις συνίστατο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς λυγμοὺς καὶ στοναχάς. Ἡ μοναξιά καθίστατο μᾶλλον ἀνεκτὴ. Ἐπὶ τέλους ἔκαμα τὴν ἀπόφασιν νὰ κατακλίνωμαι ὅσον οἶόν τε ἐνωρίς, νὰ δειπνῶ δὲ ὅσον τὸ δυνατόν ἄργα· δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου συνέτεμον τὰς νύκτας καὶ ἐπηύξανον τὴν διάρκειαν τῶν ἡμερῶν.

Τέσσαρα βέρστια μακρὰν ἐμοῦ, εὐρίσκοντο πλούσια κτήματα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κόμησσαν Β**, ἀλλ' εἰς αὐτὰ κατῴκει μόνον ὁ ἐπιστάτης, ἡ δὲ κόμησσα ἐπεσκέφθη τὰ κτήματα αὐτῆς, ἀπαξ μόνον, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὑπανδρείας τῆς, παρέμεινε δὲ μόλις περὶ τὸν ἕνα μῆνα. Ἐν τούτοις τὸ δεύτερον ἔαρ τῆς καθεύδεώς μου, διεδόθη ὅτι ἡ κόμησσα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἔρχεται ὅπως διέλθῃ τὸ θέρος εἰς τὸ κτήμα τῆς. Πράγματι οὗτοι ἀφίχθησαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Ἡ ἀφίξις πλουσίου γείτονος εἶνε σοβαρὸν συμβεβηκὸς διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων. Οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ οἰκεῖοι αὐτῶν ὁμιλοῦσι περὶ τούτου δύο μῆνας πρότερον καὶ τρία ἔτη βραδύτερον. Ἀναφορικῶς πρὸς ἐμὲ, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ περὶ ἀφίξεως νεαρᾶς καὶ ὠραίας γείτονος εἰδησις, μεγάλως ἐπενήργησεν ἐπ' ἐμοῦ· ἐφλεγόμην ὑπὸ ἀνυπομονησίας νὰ τὴν ἴδω, ὡς ἐκ τούτου τὴν πρώτην Κυριακὴν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς τῆς, ἀνεχώρησα διευθυνόμενος εἰς τὸ χωρίον ** ὅπως συστηθῶ πρὸς τὰς αὐτῶν ἐκλαμπρότητας, ὡς πλησιέστερος γείτων καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Ὁ οἰκέτης μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κόμητος, καὶ διηυθύνθη ὅπως μὲ ἀναγγείλῃ. Εὐρύχωρον σπουδαστήριον ἦτο κεκοσμημένον μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς πολυτελείας· πρὸς τοὺς τοίχους παρετηροῦντο βιβλιοθήκαι, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὀπίσθων ὑπῆρχεν ὀρειχάλκινος προτομὴ ἄνωθεν τῆς μαρμαρίνης θερμάστρας ὑπῆρχε πλατὺς καθρέπτης· τὸ δάπεδον ἐκάλυπτε πρασινὴ ἐρέα καὶ τάπητες.

Συνειθισμένος εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ἀπέριττον τῆς πτωχικῆς γωνίας μου καὶ πρὸ πολλοῦ μὴ ἰδὼν ξένα πλοῦτη, κατελήφθη ὑπὸ δειλίας τινὸς καὶ ἀνέμενον τὸν κόμητα μετὰ τινος παλμοῦ, ὡς ὁ θεσιθῆρας ἐπαρχιώτης ἀναμένει τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ εἰσῆλθεν εὐεϊδὴς ἀνὴρ, ἡλικίας τριάκοντα καὶ δύο περίπου ἐτῶν.

Ὁ κόμης μ' ἐπλησίασε μὲ ὕψος εἰλικρινὲς καὶ εὐμένες προσεπάθουν νὰ λάβω θάρρος καὶ ἤρχισα αὐτοσυσταινόμενος, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ προέλαβε. Ἐκαθήσαμεν. Ἡ συνδιάλεξις του, ἐλευθέρᾳ καὶ φιλικῶς

διεσκέδασε τὴν ἀπαγριωθεῖσαν συστολήν μου· ἤρχισα νὰ συνέρχωμαι, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ἡ κόμησσα καὶ κατελήφθη ὑπὸ πλείονος ἢ πρότερον ταραχῆς. Ἦτο πράγματι καλλονή. Ὁ κόμης μὲ παρουσίασεν· ἤθελον νὰ φανῶ ὁμιλητικὸς ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον προσεπάθουν νὰ λάβω ὕψος ἀβίαστον, τοσοῦτον ἡσθάνομην, ἐαυτὸν ἀδέξιον. Ἐκεῖνοι, ὅπως μοὶ δώσωσι καιρὸν νὰ συνέλθω καὶ ἐξοικειωθῶ εἰς τὴν νέαν γνωριμίαν, ἤρχισαν ὁμιλοῦντες ἀναμεταξύ των, φερόμενοι πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς φίλον γείτονα καὶ ἀνευ φιλοφρονήσεων.

Ἐν τούτοις ἐγὼ, ἤρχισα νὰ βαδίζω ἐμπρὸς ὀπίσω, θεώμενος τὰς εἰκόνας καὶ τὰ βιβλία. Δὲν εἶμαι γνώστης τῶν εἰκόνων, μία ὅμως τούτων ἐκίνησε τὴν προσοχήν μου. Παρίστα τοπεῖόν τι τῆς Ἑλβετίας, ἐν αὐτῇ μ' ἐξέπληξεν, οὐχὶ ἡ τέχνη, ἀλλὰ διότι ἡ εἰκὼν ἔφερε δύο σφαίρας ἐμπεπηγμένας ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης.

— Ἰδοὺ ἐπιτυχὴς βολή, εἶπον, ἀποταθείς πρὸς τὸν κόμητα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· πολὺ ἀξιόπαρατήρητος βολή Σεῖς σκοπεύετε καλῶς; ἐξηκολούθησεν.

— Ἐξαιρέτα, ἀπήντησα, χαίρων, διότι ἡ συνδιάλεξις ἔθιγεν ἐπὶ τέλους ἀντικείμενον ἐνδιαφέρον με. Εἰς τριάκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἐπὶ παιγνιοχάρτου δὲν ἀποτυχᾶν, ἐννοεῖται, μὲ πιστόλια γνωστά μοι.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κόμησσα μὲ ὕψος μεγάλου ἐνδιαφέροντος· καὶ σύ, φίλε μου, ἐπιτυχάνεις τὸ παιγνιοχάρτον εἰς τριάκοντα βήματα;

— Κάποτε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· θὰ δοκιμάσωμεν. Εἰς τὸν καιρὸν μου, δὲν ἐσκόπευον ἄσχημα, ἀλλὰ πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν δὲν ἔλαβον εἰς χεῖράς μου τὸ πιστόλιον.

— ὦ! παρετήρησα, τότε στοιχηματίζω ὅτι ἡ ἐκλαμπρότης σας δὲν θὰ ἐπιτύχετε τὸ χαρτίον καὶ εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν· τὸ πιστόλιον ἀπαιτεῖ διηνεκὴ γύμνασιν, τοῦτο τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας. Εἰς τὸ σύνταγμα ἐθεωροῦμην εἰς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων σκοπευτῶν.

Συνέβη ποτὲ ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα νὰ μὴ λάβω εἰς χεῖρας πιστόλιον· τὰ ἰδικά μου τὰ εἶχον δώσει εἰς ἐπισκευήν. Τί νομίζετε, ἐκλαμπρότατε; Τὸ πρῶτον, ἅμα ὡς ἤρχισα νὰ σκοπεύω κατόπιν, ἀπέτυχον τετράκις κατὰ σειρὰν εἰς φιάλην ἀπὸ εἴκοσι βημάτων. Εἴχαμεν ἕνα λοχαγὸν εὐφύεστατον καὶ διασκεδαστικώτατον ἄνθρωπον, ὅστις ἔτυχε παρὼν καὶ μοὶ εἶπε:

«— Πρέπει νὰ ἔξυρῃς, φίλε μου, ὅτι τὸ χέρι σου δὲν κυτᾷ τὴν μοιρολόγια!»

— Ὅχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇτε τὴν γύμνασιν, διότι λησμονῆτε. Ὁ καλλίτερος σκοπευτὴς τὸν ἐγνώρισα, ἐγυμνάζετο καθ' ἐκάστην· τρεῖς τοῦλάχιστον φορὰς πρὸ τοῦ γεύματος. Τὸ εἶχε πλέον συνειθίσει ὡς νὰ ἔπινε ἕνα ποτήρι ρακῆς.

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔχαιρον, διότι κατέστη ὁμιλητικὸς.